

Ivo Svetina

Babilonske kitice

1.
Kdo je dal Nébesu ime?
Solza svetla, ki se je v reko
pretočila, da je Zemlja brezimna
prvič pila. In rodila blatno zlato.
2.
Tam, kjer je vélika gora Neba
legla spat, se je Zemlja razcvetela
v rožo mesta, katerega Stolp
je zrasel do dna Časa.
3.
Snov in misel, sestri dve,
poslednjič srečni v Nebu,
ko ju sekira prevzetna loči
in na veke mednju srd zaseje.

4.

Prvo ime na Zemlji in v Nebu
mati izveze za sina,
ki z dežjem v vrte hodi,
polptič polriba, zlat in lep.

5.

Zaseje žito, ki si želi živeti
v zlati senci čebel in sreče.
A srdit srp v dežju preži
in z nalivom žetev pomori.

6.

Rodi se belega čela in belih oči,
ne roža ne riba, kakor da Nebo
poljubi zaljubljeno vodo.
In že se sin gol k materi privije.

7.

Ime tvoje, sin, je pečat,
pastirska palica in senca kraljevske čaplje,
ki nad temnim trebuhom vode
zapoje kot plamen zaljubljene oljenke.

8.

Ki boš spregovoril, boš v reko
Časa stopil; ki boš zapisal,
boš večnosti ženin. Vladar umrlih,
solza slana, solza sladka.

9.

Jaz sem tvoje Nebo, Babilon,
vrata tvoja, skozi katera vstopajo
pleme žita, rod ptičev in mati
z dečkom kakor s Kraljem na prsih.

10.

Umri, ki si rodil Zemljo
pod Nebom, ki v vodah
samo sebe ogleduje.
Naj rodi, ki mora ljubezen ubiti.

11.

Tih veter rodi dih spečega
in sanjajočega v materinih očeh.
A ko pride dež, sam sredi rož
stoji in je ime bolečine.

12.

Mati boga ni hči zemlje.
Z vodo pride v mesto,
da umije mrličje in sina
posadi na zlat prestol smrti.

13.

Pride čas, ko se Nebo
od Zemlje poslovi,
in se zvezda, solza, potoči
prek votle gore, žila preklete sreče.

14.

In se ime od človeka loči,
žito in ljubezen k bregu vode
gresta, da tam izpijeta čašo gorjupo:
morje brezbrežno, morje brezbrizno.

15.

Tisti, ki je prvi poljubil kruh,
je sedel na prestol tik zvezd,
in bil je Kralj mesta,
kjer je ljubezen bila rana.

16.

Kri blagosloví žito in golobica
nad gladino očesa svojo zaljubljeno senco
žene kakor bi čredo gnala na pašo.
Kralj sam z nožem in zvezdo pleše.

17.

Z vonjem rože izmeri večnost,
s kamnito vodo umij sijaj zidov,
ki je slepim vrnil vid,
in s krvjo odžejaj žrelo časa.

18. Ljubljena je reka,
ki med bregovoma odteka v črno morje,
morje rdeče. Z bolečino zajezi tok,
da v samotni kamniti zrasede Stolp, višji od Neba.

19.

Nihče še ni videl obraza smrti,
ker zrl je sam vase,
ko je ugašala tema časa
in se je razcvetala večnosti luč.

februar 1996